Lietas Nr. 139011615
Lietas arhīva Nr. 1-0116-15/2

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Valmierā, 2015. gada 7.augustā

Valmieras rajona tiesa
tiesnese M.Ilgaža rakstveida procesā izskatīja /pers. A/ sūdzību par Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka /pers. B/ lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.PF586516.

Aprakstošā daļa

2015.gada 8.jūnijā Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Patruļdienesta rotas kārtībnieks /pers. C/ sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PF586516 /pers. A/ par to, ka 2015.gada 8.jūnijā plkst.12.30 Valmierā pa Jumaras ielu virzienā no Somu ielas uz Vidzemes slimnīcas teritoriju /pers. A/ vadīja transportlīdzekli VW Touran ar valsts reģistrācijas Nr./TL numurs/, neievērojot ceļa zīmes Nr.302 „Braukt aizliegts" prasības. Protokolā konstatēts, ka ar šādām darbībām /pers. A/ ir pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu 282.panta 2.punktu, par ko paredzēta atbildība Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{28} panta pirmajā daļā.

Par administratīvo pārkāpumu /pers. A/ piemērots naudas sods EUR 30.

Par šo lēmumu /pers. A/ iesniedzis sūdzību Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšniekam.

Ar Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka /pers. B/ 2015.gada 30.jūnija lēmumu Nr.PF586516/1Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Patruļdienesta rotas kārtībnieka /pers. C/ 2015.gada 8.jūnija lēmums atstāts negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Lēmumā norādīts, ka augstāka iestāde, Valsts Policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka /pers. B/ personā, iepazīstoties ar administratīvā pārkāpuma lietā esošajiem materiāliem, atbilstoši Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.pantam, izvērtējot pierādījumus to kopsakarībā secina, ka sūdzība ir nepamatota un ir noraidāma. Lēmumā norādīts, ka nav konstatēti apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieka objektivitāti, kā arī apstākļi, kas

liecinātu, ka policijas darbinieks ir tieši vai netieši ieinteresēts lietas iznākumā personīgu motīvu dēļ vai ir kļūdījies attiecībā uz izklāstītajiem faktiem.

Par Valsts Policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka /pers. B/ 2015.gada 30.jūnija lēmumu /pers. A/ iesniedzis sūdzību Valmieras rajona tiesai.

Motīvu daļa

Iepazinusies ar /pers. A/ sūdzību un lietas materiāliem kopumā, tiesa atzīst, ka /pers. A/ sūdzība noraidāma kā nepamatota.

Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{6} panta septītā daļa nosaka, ka izskatot sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā, tiesai jāizlemj, vai ir noticis administratīvais pārkāpums, vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, vai persona sodāma par šo administratīvo pārkāpumu, vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību un kāds administratīvais sods personai piemērojams.

Atbilstoši Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.pantā noteiktajam, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā noteiktajā kārtībā iegūtas un procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.^{1} pants nosaka, ka pierādīšanas līdzekļi ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi, personu liecības, dokumenti, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā, elektroniskie pierādījumi, procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātas ziņas par faktiem u.c..

Tiesa konstatē, ka Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka /pers. B/ 2015.gada 30.jūnija lēmumā ir pietiekami pārbaudīti un novērtēti lietā esošie pierādījumi: protokols, lēmums ar tam pievienotām fotogrāfijām, policijas darbinieka ziņojums, /pers. A/ paskaidrojums.

Lietā pastāv strīds par to, vai sūdzības iesniedzējs ir izdarījis lēmumā norādīto administratīvo pārkāpumu. No sūdzības izriet, ka /pers. A/ nav redzējis iebraukt aizliedzošo zīmi, jo tajā brīdī šo zīmi aizsedzis kravas auto. Policijas darbinieks administratīvā pārkāpuma protokolā sniedzis maldinošu informāciju. Protokolam pievienotās fotogrāfijas izdarītas apmēram 17 minūtes vēlāk, kad kravas auto jau bijis aizbraucis.

No administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem konstatējams, ka 2015.gada 8.jūnijā ap plkst. 12.30 pie Vidzemes slimnīcas Jumaras ielā 195 autovadītājs /pers. A/ neievēroja zīmes Nr.302 „Braukt aizliegts" prasības. Autovadītājam /pers. A/ tika izskaidrota pārkāpuma būtība, sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols un uzlikts naudas sods EUR 30 apmērā. /pers. A/ atteicies parakstīt sastādīto protokolu, aizbildinoties, ka ceļa zīmi Nr.302 nav redzējis, jo priekšā stāvējusi kravas automašīna. Pēc /pers. A/ paziņojuma tikuši aptaujāti būvstrādnieki, lai pārliecinātos, vai tiešām pie minētās zīmes atradusies kravas automašīna. Būvstrādnieki paskaidrojuši, ka vienīgā kravas automašīna stāvējusi tikai pie zīmes „30 km/h". Pārbaudot apstākļus uz vietas, policijas darbinieki konstatējuši, ka pie zīmes Nr.302 nestāv neviena automašīna un zīme ir labi redzama autovadītājiem. Šī vieta tikusi nofotografēta, fotogrāfijas pievienotas lietai, bez tam dienesta automašīnā bijis ieslēgts videoieraksts un tajā redzams, ka neviena automašīna no konkrētās vietas nebrauca.

Tiesa atzīst, ja pieteicējs iestādes apgalvojumus uzskata par nepamatotiem, viņam ir jāiesniedz pierādījumi, kas apliecina pretējo. Proti, personai savu iespēju robežās ir jāpiedalās pierādījumu savākšanā, it īpaši, ja persona vēlas pierādīt apstākļus, kurus tikai viņa pati var apliecināt. Tā ir proporcionāla pierādīšanas pienākuma sadale starp procesa dalībniekiem. Tas, ka administratīvā pārkāpuma lietu izskatīšanā darbojas princips, ka pamatotas šaubas ir tulkojamas par labu personai, nenozīmē, ka personai vienlaikus savu iespēju robežās nav jāpiedalās pierādījumu savākšanā (sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009. gada 20. janvāra lēmumu lietā Nr.

SKA-133/2009).

Kompetentas amatpersonas sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols ir uzskatāms par būtisku pierādījumu administratīvā pārkāpuma lietā. Tādēļ, ja persona nepiekrīt protokolā konstatētajiem faktiem un vēlas panākt pieņemtā lēmuma atcelšanu, no personas ir sagaidāma aktīva rīcība savu tiesību realizēšanā. Izskatot lietu iestādē, personas paskaidrojums tāpat kā citi pierādījumi, ir pakļaujami ticamības pārbaudei.

No protokola ir redzams, ka sūdzības iesniedzējs tika iepazīstināts gan ar protokola saturu, gan ar savām procesuālām tiesībām, kā arī saņēmis protokola eksemplāru. Tātad viņam bija zināms gan tas, kādas viņa darbības policija uzskata par pārkāpumu, gan tas, ka viņam ir tiesības sniegt paskaidrojumus par notikumu un faktus apstiprināt ar pierādījumiem.

Lietā nav šaubu par policijas darbinieku objektivitāti un kompetenci, tāpēc tiesa atzīst administratīvā pārkāpuma protokolu un ziņojumu par ticamiem pierādījumiem.

Saskaņā ar Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta ceturto daļu, ja viena administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Lai konstatētu, ka policijas darbinieks ir sniedzis nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi. Šādu pierādījumu lietā nav.

Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.pants nosaka, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesai ir pamats secinājumam, ka, izskatot administratīvā pārkāpuma materiālus, ir pieņemts pamatots lēmums par /pers. A/ saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{28} panta pirmās daļas.

Lēmums atbilst Administratīvo pārkāpumu kodeksa nosacījumiem, tas pieņemts, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un materiālo tiesību normas, tamdēļ tiesai nav pamata to atcelt.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{6}, 289.^{12}, 289.^{13}, 289.^{17} un 289.^{18} pantu, tiesa

n o s p r i e d a

atstāt negrozītu Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka 2015.gada 30.jūnija lēmumu, ar kuru atstāts spēkā Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Patruļdienesta rotas kārtībnieka /pers. C/ 2015.gada 8.jūnija lēmums, bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no nolēmuma paziņošanas dienas Vidzemes apgabaltiesā, sūdzību iesniedzot Valmieras rajona tiesā.

Spriedums sastādīts 2015.gada 7.augustā.

Tiesnese M. Ilgaža